FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN

fremsat den 27. november 1986 *

Høje Domstol.

Denne sag synes at være den første for Domstolen angående anvendelse af EØF-Traktatens konkurrenceregler på messer og udstillinger.

Associazione nazionale commercianti internationali dentali e sanitari (Ancides) har i medfør af Traktatens artikel 173 nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 84/588 (EFT 1984 L 322, s. 10) om forlængelse indtil den 31. december 1993 af en fritagelse i henhold til artikel 85, stk. 3, der oprindeligt, nemlig i 1975, blev meddelt Unione nazionale industrie dentarie italiane (UNIDI) med hensyn til denne sammenslutnings regler om en med regelmæssige mellemrum organiseret udstilling, benævnt »Expo Dental«.

Ancides blev oprettet i 1958 og er en italiensk sammenslutning af importører, grossister og forhandlere af dentaludstyr, hvoraf størstedelen, om ikke det hele, fremstilles uden for Italien; UNIDI er en italiensk sammenslutning, der omfatter stort set alle italienske producenter af dentaludstyr. »Dentaludstyr« betyder i den foreliggende sag udstyr, som anvendes af tandlæger, og ikke f. eks. tandbørster og tandpasta.

De relevante faktiske omstændigheder kan sammenfattes relativt kort. Siden 1969 har UNIDI afholdt Expo Dental-udstillinger i flere italienske byer. I 1973 anmeldte UNIDI sine regler om deltagelse i Expo Dental til Kommissionen, idet den indgav begæring om negativattest eller om fritagelse i henhold til artikel 85, stk. 3. De nævnte regler indeholdt en begrænsning af, hvad der kunne udstilles på Expo Dental-udstillingerne, hvilken form for virksomhed der ikke måtte udøves under udstillingerne, ligesom reglerne begrænsede udstillernes muligheder for at deltage i andre nærmere angivne udstillinger, og endelig hjemlede de udstillingsudvalget ret til at nægte interesserede udstillere adgang til udstillingen.

Efter anmeldelsen til Kommissionen, og inden Kommissionen traf sin beslutning, blev reglerne ændret således, at det forbud mod deltagelse i konkurrerende udstillinger, der oprindelig var totalt, kun skulle være gældende i halvdelen af tidsrummet mellem to på hinanden følgende Expo Dental-udstillinger (de afholdtes på det tidspunkt ca. hver attende måned).

Ifølge det oplyste modtog Kommissionen ingen spontane bemærkninger fra interesserede tredjemænd med hensyn til anmeldelsen i 1973 (sidste punktum af afsnit I5 i 1975-beslutningen). Forholdet synes imidlertid også at være det, at Kommissionens tjenestemænd ad uofficielle kanaler indhentede Ancides' synspunkter, som var positive i forhold til UNIDI, idet Ancides på det pågældende tidspunkt havde et snævert samarbejde med UNIDI med hensyn til forberedelsen af Expo Dental-udstillingerne, om end de to sammenslutninger er enige om, at UNIDI i sidste instans stod for udstillingerne.

* Oversat fra engelsk.

I juli 1975 offentliggjorde Kommissionen en beslutning [herefter benævnt »1975-beslutningen« (EFT 1975 L 228, s. 14)]. Ifølge Kommissionen ville reglerne bringe den frie handel inden for Fællesskabet i fare på en måde, der kunne skade gennemførelsen af et enhedsmarked mellem medlemsstaterne. Den imødekom ikke begæringen om negativattest, men indrømmede fritagelse for Expo Dental-reglerne indtil den 31. december 1983. I beslutningens artikel 2 hed det, at UNIDI straks skulle give Kommissionen meddelelse om ethvert afslag på adgang til en Expo Dental-udstilling.

Siden da blev forholdet mellem Ancides og UNIDI spændt, og flere forsøg på at nå til enighed var forgæves. Ud fra de for Domstolen foreliggende oplysninger synes Ancides at være blevet stærkere, idet indførslen af udenlandsk dentaludstyr til Italien er steget, hvorimod UNIDI i højere grad har varetaget italienske producenters interesser. Navnlig var UNIDI ansvarlig for gennemførelsen af en reklamekampagne under mottoet »sorridi italiano« (smil, italiener) for italienske producenter. Dette synes at have været en omstændighed, der foranledigede Ancides til at bryde med UNIDI efter 1983 Expo Dental-udstillingen, og koncentrere sig om at afholde egne udstillinger.

Dette er baggrunden for, at Ancides i 1984, da UNIDI anmodede om fornyelse af 1975-beslutningen, og Kommissionen i Tidende offentliggjorde en meddelelse (EFT 1984 C 130, s. 3) i henhold til artikel 19, stk. 3, i forordning nr. 17/62 (EFT 1959-1962, s. 81), svarede Kommissionen, at fritagelsen ikke burde forlænges, og gav en udførlig begrundelse herfor. Kommissionen anmodede om UNIDI's synspunkter vedrørende Ancides' indsigelser; Kommissionen fandt synspunkterne overbevisende og udstedte den anfægtede beslutning om forlængelse af fritagelsen.

Der er to afgørende forskelle mellem de regler, der anmeldtes i 1973, og dem, Kommissionen fritog i 1984. For det første afholdes Expo Dental-udstillingerne nu hvert år mod tidligere hver attende måned. Den periode forud for Expo Dental-udstillinger, hvor udstillere ikke må deltage i konkurrerende udstillinger, er tilsvarende sat ned fra ni måneder til seks, dvs. halvdelen af tidsrummet mellem udstillingerne. For det andet kan udstillere, der nægtes adgang til eller udelukkes fra Expo Dental-udstillinger, indbringe sådanne beslutninger for et voldgiftsudvalg. Denne appelordning blev indført på Kommissionens forlangende (afsnittene 4 og 6 i den anfægtede beslutning).

Til støtte for påstanden om annullation af beslutningen har Ancides gjort gældende, at Kommissionen ikke har overholdt Ancides' ret til at blive hørt, jfr. artikel 19 i forordning nr. 17/62 og artiklerne 1, 5 og 7 i forordning nr. 99/63 (EFT 1963-1964, s. 42), og at den har anvendt Traktatens artikler 85 og 86 fejlagtigt. Ancides har i den forbindelse nærmere anført, at Kommissionen ikke har vurderet betydningen af begge nyskabelserne i de nye Expo Dental-regler korrekt.

Kommissionen er enig i, at sagen kan tages under realitetspåkendelse, for så vidt den vedrører Ancides' rettigheder som sammenslutning betragtet, men har — efter min opfattelse med rette — og som Ancides selv har accepteret, anført, at Ancides ikke kan nedlægge påstande, som kun vedrører dens enkelte medlemmer.

For så vidt angår Kommissionens behandling af sagen, har Ancides gjort gældende, at den ikke foretog en tilstrækkelig grundig vurdering af de nye omstændigheder, som den burde være blevet opmærksom på i kraft af Ancides' svar på Kommissionens meddelelse i henhold til artikel 19, og at den navnlig ikke gav Ancides eller sammenslutningens medlemmer lejlighed til at udtale sig. Ancides har påberåbt sig følgende præmis i dommen i de forenede sager 100-103/80, Musique diffusion française (Sml. 1983, s. 1825) (Pioneer-sagen):

»Som Domstolen har fastslået i dommen af 13. februar 1979 (Hoffmann-La Roche, sag 85/76, Sml. s. 461), gennemfører disse bestemmelser«, dvs. artikel 19, stk. 1 og 2, i forordning nr. 17/62 og artikel 4 i forordning nr. 99/63, »det grundlæggende princip i fællesskabsretten, at der skal inderømmes ret til kontradiktion i enhver — også administrativ — procedure, hvilket blandt andet indebærer, at den pågældende virksomhed under den administrative procedure gives lejlighed til at tage stilling dels til, om de fremførte faktiske forhold og andre omstændigheder faktisk foreligger og hvilken betydning, de da har, dels til de dokumenter, som Kommissionen påberåber sig til støtte for, at der foreligger en overtrædelse af Traktaten.«

Denne præmis fra Pioneer-sagen er imidlertid klart ikke umiddelbart relevant, idet den vedrører retsstillingen for en virksomhed, over for hvilken Kommissionen påtænker at træffe en negativ beslutning.

Artikel 19 i forordning nr. 17/62 har følgende ordlyd:

»*Udtalelser fra interesserede parter og tredjemand*

1. Forinden der træffes beslutning i henhold til artiklerne 2, 3, 6, 7, 8, 15 og 16, skal Kommissionen give de deltagende virksomheder og sammenslutninger af virksomheder lejlighed til at udtale sig vedrørende de af Kommissionen fremførte klagepunkter.

2. I den udstrækning, Kommissionen eller medlemsstaternes kompetente myndigheder anser det for påkrævet, kan der også indhentes udtalelser fra andre fysiske eller juridiske personer. I tilfælde af, at fysiske eller juridiske personer fremsætter anmodning om at måtte udtale sig i sagen, skal en sådan anmodning imødekommes, hvis de pågældende godtgør at have tilstrækkelig interesse heri.

3. Når Kommissionen påtænker at udstede en negativattest i henhold til artikel 2 eller at træffe en beslutning i henhold til Traktatens artikel 85, stk. 3, offentliggør den begæringens eller anmeldelsens indhold i hovedtræk tillige med en opfordring til enhver interesseret tredjemand om at fremkomme med bemærkninger hertil inden en bestemt frist, der fastsættes til mindst en måned. Ved offentliggørelsen skal der tages hensyn til virksomhedernes berettigede interesse i beskyttelse af forretningshemmeligheder.«

Forordning nr. 99/63, der er den kommissionsforordning, der vedrører de i artikel 19 i forordning nr. 17/62 omhandlede udtalelser, bestemmer følgende:

»*Artikel 4*

Kommissionen kan i sine beslutninger mod virksomheder og sammenslutninger af virksomheder kun tage sådanne klagepunkter i betragtning, om hvilke disse har haft lejlighed til at udtale sig.

Artikel 5

Såfremt fysiske eller juridiske personer i henhold til artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 17/62 fremsætter begæring om at måtte udtale sig og godtgør at have tilstrækkelig interesse deri, skal Kommissionen give dem lejlighed til at udtale sig skriftligt inden for en af Kommissionen fastsat frist.

Artikel 7

1. Kommissionen skal give personer, der i deres skriftlige bemærkninger har begæret dette, lejlighed til at afgive mundtlig forklaring, såfremt de pågældende godtgør at have tilstrækkelig interesse deri, eller hvis Kommissionen agter at pålægge dem en bøde eller tvangsbøde.

2. Kommissionen kan i øvrigt give enhver anden person lejlighed til mundtligt at fremføre sine synspunkter.«

Kommissionen har heroverfor i det væsentlige anført, at den opfyldte det i artikel 19, stk. 3, angivne krav om, at den skulle offentliggøre en meddelelse med angivelse af grundene til, at den påtænkte at meddele fritagelse, og at den tog Ancides' bemærkninger i betragtning, selv om de efter Kommissionens opfattelse blev imødegået af UNIDI og derfor ikke påvirkede resultatet. Ancides anmodede ikke om at måtte udtale sig og havde under alle omstændigheder ikke et retligt krav på at udtale sig. Både i artikel 19 i forordning nr. 17/62 og i artikel 7 i forordning nr. 99/63 sondres der mellem de virksomheder, hvis aftaler eller adfærd Kommissionen behandler, og andre interesserede parter. Kun førstnævnte gruppe af virksomheder har ret til at blive hørt. Kommissionen har et skøn med hensyn til, om den vil høre sidstnævnte gruppe. Ancides fik lejlighed til at fremføre sine synspunkter og gjorde det også. Ifølge Kommissionen er derfor hverken de nævnte eller andre artikler i forordning nr. 99/63 tilsidesat.

Selv om intet i sagen peger i retning af, om Kommissionen omhyggeligt har undersøgt Ancides' bemærkninger, har Ancides efter min opfattelse ikke godtgjort, at Kommissionen har tilsidesat ovennævnte bestemmelser. Kommissionen offentliggjorde den foreskrevne meddelelse, modtog og vurderede de skriftlige bemærkninger, og blev ikke anmodet om, og fandt det heller ikke selv påkrævet, at der blev afgivet mundtlige forklaringer.

Med hensyn til sagens realitet er kernen i Ancides' søgsmål, at Kommissionens fritagelse giver UNIDI en kunstigt skabt fordel på vedkommende marked (markedet for udstillinger af dentaludstyr og ikke markedet for dentaludstyr som sådan), svarende til en dominerende stilling. UNIDI fortolker selv fritagelsen som et »mandat«, således som det fremgår af kopier af reklamemateriale, der er vedlagt som bilag til Ancides' stævning. Ancides har anført, at alle virksomheder inden for den dentaludstyrsbranchen er tvunget til at deltage i UNIDI's Expo Dental-udstillinger. Som Kommissionen har påpeget, er Ancides' synspunkter ikke helt logiske. Samtidig med, at Ancides har fremført, at Kommissionen burde have tillagt uoverensstemmelsen mellem UNIDI og Ancides betydning, har Ancides gjort opmærksom på, at den takket være sin position på markedet nu kan afholde konkurrerende udstillinger, hvilket i nogen grad svækker argumentet om, at den og dens medlemmer umuligt kan klare sig uden at deltage i Expo Dental-udstillinger, og at UNIDI derfor indtager en dominerende stilling. Ancides har selv indrømmet, at et stort antal af Ancides' medlemmer ikke deltog i Expo Dental 1984, idet de foretrak at deltage i en udstilling afholdt af Ancides i anledning af sammenslutningens 25 års jubilæum.

På den anden side må fritagelsen formentlig antages at give UNIDI en stærkere position, end markedskræfterne alene ville have ført til. UNIDI's regler har nu en særlig status,

og deltagerne kan meget vel overtales til ikke at undlade at deltage i Expo Dental. Kommissionen har bemærket, at selv om man antog, at UNIDI i kraft af fritagelsen indtager en dominerende stilling, er dette ikke i sig selv et tilstrækkeligt søgsmålsgrundlag for Ancides. I henhold til Traktatens artikel 86 er det misbrug af en dominerende stilling, der er forbudt, og ikke den dominerende stilling som sådan. Ancides har ikke anlagt sag mod Kommissionen i henhold til artikel 175, fordi den efter Ancides' opfattelse har undladt at gribe ind over for et påstået misbrug af en dominerende stilling, og Ancides har heller ikke indgivet klage til Kommissionen, hvori sammenslutningen har gjort gældende, at der foreligger et sådant misbrug. Spørgsmålet om, hvorvidt der har været tale om misbrug af en dominerende stilling, opstår for mig at se derfor ikke umiddelbart, selv om det forekommer usandsynligt, at UNIDI har en dominerende stilling, når henses til oplysningerne om, at Ancides kan afholde en konkurrerende udstilling i perioden umiddelbart forud for en Expo Dental-udstilling, og om, at sammenslutningens medlemmer har en stærk position på det italienske marked.

Spørgsmålet er herefter, om Ancides' argumenter med hensyn til Kommissionens vurdering af konkurrenceforholdene på det relevante marked, og de slutninger, den drog på grundlag af vurderingen, har frembragt, at der foreligger en sådan åbenbar fejl, fejlagtig anvendelse eller forkert ræsonnement fra Kommissionens side, at beslutningen skal annulleres.

Ancides har fremført tre principale argumenter.

Det første vedrører intervallet mellem Expo Dental-udstillingerne. Ancides har i den forbindelse anført, at én ting er, at det er forbudt at deltage i lignende udstillinger i ni måneder forud for en Expo Dental-udstilling, når den holdes hver attende måned; situationen er en ganske anden, når forbudet strækker sig over seks måneder, hvis Expo Dental-udstillingen afholdes hvert år, navnlig når den skal holdes hvert år i juni måned i Milano. Hvis udstillingen afholdes i samme måned hvert år, vil forbudet naturligvis have virkning i de samme måneder hvert år, hvilket ikke er tilfældet, hvis udstillingen afholdes hver attende måned. Kommissionen har heroverfor bemærket, at det ikke i henhold til Expo Dental-bestemmelserne krævedes, at udstillingen altid blev afholdt i juni; der var heller ingen bestemmelse om, at udstillingen fremover altid skulle afholdes i Milano, men kun en efterfølgende erklæring fra medlemmerne om, at de var positivt indstillet over for et forslag om, at Milano skulle være udstillingens hjemsted. Under den mundtlige forhandling blev det dog oplyst, at Expo Dental 1986 blev afholdt i slutningen af september i Genova. Ancides har derfor tillagt dette anbringende mindre vægt. Det spørgsmål står dog tilbage, om et forbud på seks måneder ud af tolv i modsætning til et forbud på ni måneder ud af atten må antages at være så groft eller uretfærdigt, at Kommissionens beslutning ikke kan opretholdes.

I den anfægtede beslutning hedder det i betragtning ti, at:

»Betingelserne for anvendelse af artikel 85, stk. 3, af de i [den oprindelige] beslutning nævnte grunde stadig er opfyldt. Expo Dental-reglerne medfører nemlig en koncentration af arrangementerne i Italien og gør det således muligt... at samle næsten alle de produkter inden for tandlægesektoren, der findes på det italienske marked, på ét sted....«

De begrundelser, der i 1975-beslutningen blev givet på det punkt, var følgende.

Koncentrationen af udstillinger »fremmer... afsætning af de pågældende varer, ved i ni ud af atten måneder at formindske de udgifter, der afholdes af udstillerne, og dermed salgsprisen for deres produkter, samtidig med at fabrikanterne og deres forhandlere de ni øvrige måneder har lejlighed til at udstille disse produkter ud fra den enkeltes særlige interesser« (III, stk. 2, litra b];

»... fabrikanterne og forhandlerne af tandlægeartikler er i en rimelig periode fritaget for enhver byrde med at deltage i andre udstillinger og er således i stand til at kunne koncentrere deres anstrengelser om Expo Dental...« (III, stk. 4);

»... for så vidt angår arrangørerne af andre udstillinger end Expo Dental, har disse mulighed for i ni måneder ud af atten at afholde arrangementer, som alle interesserede frit kan deltage i, og de kan eventuelt i de andre måneder regne med deltagelse fra visse fabrikanter, der ikke ønsker at præsentere deres produkter på Expo Dental... For så vidt angår konkurrencen mellem fabrikanter og forhandlere af tandlægeartikler er deltagelse i 'sektorielle' udstillinger blot et middel til markedsføring blandt mange andre... Det forhold, at de i ni måneder ud af atten er tvunget til at foretage et valg i denne forbindelse, medfører derfor ikke at konkurrencen mellem dem ophæves.«
(III, stk. 5).

Selv om jeg oprindelig mente, at det måtte tillægges nogen vægt, når Ancides gjorde gældende, at udstillingen skulle afholdes i juni hvert år, og sommerferieperioden i Italien er så lang, at UNIDI's konkurrenter i praksis kun ville have tre måneder, hvor de kunne afvikle deres egen udstilling, bevirker oplysningen om, at Expo Dental-udstillinger på ingen måde altid skal finde sted i juni og altid i Milano, at Ancides ikke har godtgjort, at Kommissionen ikke med rette kunne anvende det ræsonnement, den havde givet i 1975-beslutningen, vedrørende intervallet mellem Expo Dental-udstillingerne, som, selv om det blev sat ned fra ni måneder til seks måneder, under alle omstændigheder forholdsmæssigt er det samme, hvis Expo Dental-udstillinger afholdes hver tolvte i stedet for hver attende måned.

Ancides' andet anbringende vedrører det voldgiftsudvalg, som udstillere, der udelukkes eller nægtes adgang, kan indbringe en beslutning for. Ifølge Ancides har voldgiftsudvalget minimal betydning, men dets form snarere end dets sandsynlige funktion har forledt Kommissionen til ikke at undersøge, hvorvidt de hævdede konkurrencefremmende virkninger af UNIDI-reglerne virkelig består.

Under den mundtlige forhandling fremlagde Ancides dokumenter vedrørende forsøget på at udelukke Ancides fra 1985- og 1986-Expo Dental-udstillingerne og et af medlemmerne fra 1986-Expo Dental-udstillingen og den efterfølgende tvist mellem det pågældende selskab og UNIDI. Ifølge det oplyste traf UNIDI beslutning så sent, at der ikke var tid til at indkalde voldgiftsudvalget eller til, at der ved italienske domstole kunne anlægges sag med påstand om foreløbige forholdsregler, formentlig i henhold til artikel 700 i den italienske lov om civil retspleje. Domstolen gav Ancides tilladelse til at fremlægge de nævnte dokumenter og indvilligede i at vurdere dem de bene esse. Kommissionen gjorde ikke indsigelse herimod, men anførte, at de var uden værdi ved afgørelsen af, om den anfægtede beslutning var behæftet med en mangel i den forstand, at omstændighederne ikke blev vurderet som de faktisk var, da der blev truffet afgørelse om fritagelse.

De nævnte dokumenter er måske en utilfredsstillende måde at behandle Ancides' påstande på. For mig at se viser de imidlertid ikke, at Kommissionen i 1984 burde have gjort sig klart, at voldgiftsudvalget (som Kommissionen selv havde foreslået oprettet) blot ville være, eller i praksis er, en facade. På det tidspunkt anså Kommissionen med rette indførelsen af en ret til at appellere en beslutning om udelukkelse til et voldgiftsudvalg som en klar forbedring af UNIDI-reglerne.

For så vidt angår det tredje argument — hvorefter vilkårene med hensyn til udstillinger af dentaludstyr har ændret sig så meget mellem 1975 og 1984, at det tidligere ræsonnement, der ved en henvisning er videreført i den anfægtede beslutning, ikke længere er holdbart — står Ancides, som Kommissionen har nævnt, i den samme form for dilemma, som når den gør gældende, at UNIDI indtager en dominerende stilling. Af Ancides' bemærkning kan det udledes, at andre salgsfremmende foranstaltninger end store messer har stigende betydning (som f. eks. »open houses«-arrangementer, der afholdes af fabrikanter, samt udstillinger i forbindelse med specialistkongresser), og at den praktiske betydning af den fritagelse, der er indrømmet UNIDI-reglerne, er for nedadgående. Fabrikanter og forhandlere af dentaludstyr må afveje: a) de relative fordele, der er ved, at de har fuld frihed til at udstille hvordan, når og hvor, de vil uden for Expo Dental-udstillingerne, over for b) den begrænsede frihed, der ligger i at de kan udstille på Expo Dental-udstillingerne. En af de faktorer, der her spiller ind, vil være spørgsmålet om, hvor attraktive de tilsvarende udstillinger er, som afholdes af Ancides og andre organer, på baggrund af den seneste videnskabelige og tekniske udvikling inden for dentalsektoren.

Jeg mener ikke, at Ancides til støtte for søgsmålet kan påberåbe sig, at UNIDI søger sine italienske medlemmers interesser fremmet på bekostning af Ancides' ikke-italienske medlemmer, så længe Ancides kan afholde konkurrerende udstillinger. Det står Ancides frit for at søge sine egne medlemmers interesser fremmet, selv om bestemmelserne om, at der ikke må udstilles på andre messer, faktisk pålægger denne sammenslutnings medlemmer begrænsninger. Heller ikke den omstændighed, at forholdet mellem Ancides og UNIDI ikke længere var godt på det tidspunkt, hvor den anfægtede beslutning blev udstedt, bevirker, at den bliver behæftet med en mangel, idet UNIDI også på det tidspunkt, hvor 1975-beslutningen blev udstedt, var hovedansvarlig for udstillingerne.

Når Kommissionen skulle tage stilling til, om fritagelsen skulle forlænges, måtte den veje kravet om, at konkurrencemulighederne ikke forringes, op mod de begrænsninger, der er nødvendige for at sikre, at så omfattende udstillinger som Expo Dental-udstillinger har succes, med de åbenbare fordele, det giver. Ud fra alle de foreliggende oplysninger har Kommissionen fundet, at de nævnte begrænsninger er berettigede som følge af de fordele, der opnås ved en stor, koncentreret og periodisk udstilling som den, UNIDI afholder. Efter min opfattelse har Ancides ikke under sagen godtgjort, at Kommissionen har svævet i en retlig vildfarelse, eller at den vedtog en beslutning, ingen fornuftig instans ville vedtage, når begrænsningerne fandtes rimelige i forhold til de krævede fordele; medmindre den gør sig skyldig i en retsvildfarelse, eller træffer en retsstridig eller åbenbart urimelig beslutning, er det principielt Kommissionen,

der træffer afgørelse, og efter min opfattelse var de foreliggende oplysninger af en sådan karakter, at den kunne træffe den afgørelse, den faktisk traf. Desuden kunne Kommissionen med rimelighed tage det forhold, at der var og yderligere blev anvendt andre former for salgsfremmende foranstaltninger, som nævnt i Ancides' skrivelse af 7. juni 1984 og bekræftet i UNIDI's skrivelse af 26. juli 1984 til Kommissionen, hvori UNIDI søgte at tage til genmæle over for Ancides' kritik, som et tegn på, at konkurrenceforholdene ikke blev forringet som følge af Expo Dental-bestemmelsernes særlige status.

De anbringender, Ancides har fremført med hensyn til UNIDI's tilrettelæggelse af Expo Dental-udstillingerne, som 1984-beslutningen vedrører, kan selvfølgelig fremføres over for Kommissionen, som i medfør af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 17 kan tilbagekalde eller ændre beslutningen eller forbyde bestemte handlinger, såfremt forpligtelsen til at give Kommissionen meddelelse om alle tilfælde, hvor udstillere udelukkes fra eller nægtes adgang til en udstilling, ikke overholdes, såfremt de omstændigheder, der er lagt til grund for beslutningen, ændres, eller hvis fritagelsen misbruges.

Sammenfattende skal jeg dog foreslå, at sagsøgte, Kommissionen, frifindes, og at sagsøgeren betaler samtlige sagens omkostninger.